

רע"פ 2795/19 - ליאור עבודי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2795/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: ליאור עבודי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו שלבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (השופט ר' בן-יוסף) בעפ"ת 42250-02-19 מיום 6.3.2019

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (השופט ר' בן-יוסף) בעפ"ת 42250-02-19 מיום 6.3.2019, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו (השופט א' האוזרמן) בהמ"ש 13200-11-18 מיום 2.12.2018, במסגרתה נדחתה בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה להישפט בגין עבירת נהיגה.

2. ביום 8.10.2016 נשלחה למבקש הודעת תשלום קנס בגין נהיגה במהירות העולה על המותר לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, על סך 750 ש"ח.

3. בחלוף כשנתיים ולאחר שצבר ריבית פיגורים, שילם המבקש ביום 21.10.2018 את הקנס שהוטל עליו.

כעבור כשלושה חודשים נוספים, ביום 25.11.2018, הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להישפט. בבקשתו, טען המבקש כי טרם

הוכחה אמינות מצלמת המהירות שבאמצעותה תועדה נהיגתו במהירות העולה על המותר, ועל כן נעשה לו עיוות דין כאשר יוחסה לו העבירה.

4. בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו דחה את בקשתו של המבקש להארכת מועד להישפט בהחלטתו מיום 2.12.2018, בגדרה נקבע כי המבקש "לא העלה בבקשתו כל טעם המצדיק אי הגשת בקשה להישפט או נימוקים מיוחדים המצדיקים את קבלתה".

עוד נקבע, כי "תשלום הקנס על ידי המבקש, מבטא הודיה באשמה והופך את הרשעת הנאשם [המבקש - י' א'] לחלוטה", וכי בנסיבות אלה, אין חשש כי נעשה למבקש עיוות דין המצדיק מתן הארכת מועד להגשת בקשה להישפט.

5. בקשה לעיון חוזר בהחלטה זו נדחתה בהחלטת בית משפט השלום לתעבורה מיום 14.12.2018. בהחלטתו, שב בית המשפט וקבע כי המבקש לא הציג טעמים משכנעים לשיהוי בהגשת בקשתו ולכך שהגישה רק לאחר ששילם את הקנס שהוטל עליו.

6. המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו ערעור על ההחלטה שלא להיעתר לבקשתו להארכת מועד, בגדרו שב על עיקר טענותיו כפי שהובאו בפני בית משפט השלום לתעבורה.

7. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור בקובעו כיהבקשה הוגשה בשיהוי רב, וכי "די בשיהוי כשלעצמו כדי שלא להיעתר לבקשה".

8. מכאן הבקשה שלפניי, בגדרה שב המבקש וטוען כי נעשה לו עיוות דין המצדיק מתן רשות לערעור "בגלגול שלישי".

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

10. כידוע, רשות ערעור לא תינתן אלא במקרים חריגים אשר מעוררים סוגיה עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין מהותי או אי צדק.

11. עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים אלו, ומשכך דין בקשתו להידחות.

מששילם המבקש את הקנס, "רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו" (סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; ראו והשוו גם רע"פ 9018/14 סלימאן נ' מדינת ישראל (22.1.2015)).

המבקש לא הצביע על טעם העשוי ללמד כי החליט לשלם את הקנס אף שסבר כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו. יתירה מזאת, המבקש שילם את הקנס שהוטל עליו כשנתיים לאחר מועד מתן הודעת התשלום. בין מועד מתן הודעת התשלום לבין המועד בו שילם את הקנס, לא הייתה כל מניעה כי המבקש יגיש את בקשתו להארכת מועד אילו אכן סבר כי לא ביצע את העבירה שיוחסה לו.

בנסיבות אלו, ובשים לב לכך שבקשתו של המבקש אינה מעוררת סוגיה עקרונית כלשהי, לא שוכנעתי כי נגרם לו עיוות דין מהותי המצדיק מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי". לדידי, טעמים אלו אף מצדיקים את דחיית הבקשה להארכת מועד לגופה.

12. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' באייר התשע"ט (6.5.2019).

ש ו פ ט
